

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 143.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366110720/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Tryllefingres Værk Men Udtrykket var det ikke saa meget som Formerne selv, hun vilde forandre; dog hvorledes hun saa tænkte sig dem og syntes at omforme dem, tiltog hun hver Dag i Grimhed. Man troede virkelig at bemærke paafaldende Forandringer i hendes Ansigt fra den ene Dag til den anden, men aldrig nogen Forandring til det Bedre, og hun hørte saamange Kritiker over sit Ansigt, at hun tilsidst blev fortvivlet over sin hemmelige Konst og ønskede kun at kunne give sig sit oprindelige Ansigt tilbage. Ogsaa derpaa forsøgte hun; men det vilde aldrig lykkes. Ethvert nyt Forsøg gjorde hende kun grimmere.

Det var netop i det Aar, Thorvaldsens Tilbagekomst til Fædrelandet havde vakt almindelig Opsigt og Interesse over hele Landet. Rytget om den Triumf, hvormed en Billedhugger var bleven hædret som en Seierherre eller Konge, havde tilligemed Konstneren sat hans Konst i høj Anseelse, og de, der aldrig før havde haft Øie for Skønheden og Høiheden i Billedverdenen, begyndte at faae Øinene op for dens Rigdom. Ogsaa til Proprietar Linds Parcel var der kommet Kobber af Thorvaldsens Værket og enkelte Gipsafstøbninger. Pludselig fik Thora en Idee, som hun vel ikke aabenbarede Nogen, men hun yttrede den heftigste Lyst til at see Thorvaldsen og hans Værksted og bad sin Fader hver Dag om at tage hende med paa hans nærførestaaende Reise til Hovedstaden. Siden hendes Sygdom havde saavel hendes daglig grimmere Udseende, som hendes besynderlig spændte Væsen mishaget hele Familien. Undertiden undslap der hende Ytringer om Evner og himmelske Gaver, som maatte kunne gjøre Underværker endnu i Verden, naar man kun ikke var blind derfor. Man havde mærket, at hun altid Morgen og Aften lukkede sig inde; og – ved at kige gennem Noglehullet, havde Stuepigen opdaget, at naar Thora saaledes troede sig ubemærket, var hun kun sysselsat med at speile sig og med at glatte og stryge sit Ansigt. De ansaa Alle den stakkels grimme Thora for halv vanvittig af Forfængelighed og Lyst til at være smuk. For mulig at give hendes Tanker en anden Retning – og for maaskee at raadføre sig med en Læge eller Psycholog, angaaende hendes Sindstilstand – føiede Faderen hende i hendes idelig gjentagne Ønske og tog hende med til Kjøbenhavn i Julen.

Det Eneste, hun interesserede sig for i den store By, var Thorvaldsen og hans Værksted, og Faderen gik ofte derhen med hende. For at ikke hendes paafaldende Grimhed skulde gjøre Opsigt paa Gaden,

maatte hun bestandig gaae med et tæt Slør. Saaledes viste hun sig ogsaa i Thorvaldsens Værksted. Hendes lette smidige Skikkelse og hendes smukke livlige Stemme, ligesom ogsaa mangen Bemærkning, der vei ikke røbede nogen dattet Smag, men snarere et bizart Lune, tildrog sig Kunstnerens Opmærksomhed, og han fandt ofte Mørskab i at tale med hende. Han syntes at antage, at hendes Ansigt maatte være ligesaa skjønt som hendes øvrige Skikkelse, og opfordrede hende ofte til at lægge Hat og Slør fra sig, men derfor vægrede hun sig altid bestemt og gjerne med en eller anden Ytring, som endnu mere spændte Nysgjerrigheden.

Hun var allergladest, naar hun traf Kunstneren ifærd med at modellere i Leret, og hun betragtede da hans Fremgangsmaade med den mest spændte Opmærksomhed, ligesom hun vilde afiure ham Konsten. Undertiden tog hun selv en Klump Leer og vilde danne et Ansigt deraf, men det blev altid et skrækkeligt Vrangebillede. Kunstneren smilte kun, naar han saae det, men var for godmodig til at lee høit eller dadle det. Faderen havde betroet ham, at hun desværre nok var noget forvirret i Hovedet efter en Sygdom, og at det kun var for at skjule sin Grimhed, at hun bar Slør, men at hun paa den sidste Tid alene sværmede for sin store Lænsmand og hans Konst.

Det var et curiøst Barn – meente Thorvaldsen – og var hun virkelig lidt forvirret i Hovedet, klædte det hende dog meget morsomt.

En Eftermiddag, da hendes Fader var ude, løb hun ene hen paa Charlottenborg og traf Thorvaldsen alene ved sit Arbeide. Da hun havde seet noget paa ham, bemærkede hun, at det vistnok maatte være herligt og en stor Konst, saaledes at kunne danne skjøne Billeder af Leer; men langt herligere og en meget større Konst vilde det dog være, naar man kunde danne levende Mennesker.

Kunstneren loe ad dette Ildfald, der syntes ham at røbe en snarlig Naivitet for en Pige af den Alder. Hun gik nu i sit fjortende Aar.

Hun forklarede ham omstændelig sin Mening, og at hun dog ikke meente heie nye Mennesker, men kun enkelte Strykker af dem, og at, naar man havde lært Konsten rigtig af Vorherre selv eller en af hans mægtige Aander, maatte man ogsaa kunne omdanne hvad der var hasligt hos et Menneske, enten det nu var en Arm eller et Been eller et heelt Ansigt.

En saadan Menneske-Restaurations var vel ogsaa en Konst – indrømmede Mesteren med godmodigt Lune – hvorvel han ikke kunde